

VULAN 2011 MÙA BÁO HIẾU Và chuyện Bồ Mẹ tôi Vãng Sanh

Cực Lạc

Viễn Lưu

vienluutd@yahoo.com

Thân chào tái ngộ độc giả. Nhân dịp lễ Vu Lan 2011, Viễn Lưu xin được gửi đến các bạn một câu chuyện Vãng Sanh Cực Lạc. Viễn Lưu xin được phép viết về mẹ mình, người vừa mới qua đời, và dịp Vu Lan 2011 cũng là giỗ 49 ngày của bà.

Phần 1: Chuyện một giấc mơ 13 năm về trước (1998)

Tôi quen biết anh Lê Trung Trực khi anh ta về định cư tại Portland Oregon trong thập niên 1990s. Là một thiền giả chuyên về luyện Hỏa Xà hay Chân Hỏa Tam Muội, anh ta kể tôi nghe nhiều chuyện rất ly kỳ thú vị trong lãnh vực tâm linh. Trong số ấy tôi được nghe nhắc đến tên những vị như Giáo Chủ Huỳnh Phú Sổ, Tổ Minh Đăng Quang, Đức Phật Thầy Tây An, Đức Ngọc Đế Vĩ Kiên và Hội Long Hoa của Thượng Ngươn 2017 sắp tới. Khoảng năm 1998, lúc bấy giờ tôi đang thử tập luyện thiền Hỏa Xà nên tôi đến lúc ngủ hay nằm mơ. Nếu để ý các bạn sẽ thấy giấc mơ có thể chia làm nhiều loại. Có những giấc mơ mà các bạn sẽ nhớ mãi mãi và có những giấc mơ các bạn sẽ quên nhanh chóng sau khi thức dậy. Rồi có loại giấc mơ có ý nghĩa và loại chẳng có ý nghĩa gì cả. Nghiên cứu về giấc mơ là cả một đề tài rộng lớn trong huyền linh học. Bên Mật Tông có cả một pháp tu riêng về mơ gọi là “Dream Yoga” (Thật ra đây là pháp tu Xuất Hồn để đi làm việc trong thế giới vô hình trong lúc ngủ). Hôm nay tôi xin kể một giấc mơ của tôi thuộc loại “nhớ mãi mãi và có ý nghĩa”. Sau gần 13 năm trôi qua mà tôi vẫn nhớ rõ mồn một như là một kỷ niệm sống thực trong đời vậy!

Một hôm vào khoảng tháng 9 năm 1998 tôi có giấc mơ lạ lúc khoảng 2 giờ sáng như sau:

“Tôi mơ lúc ấy là vào một ngày mùa xuân California, trời xanh mát và trong sáng khoảng lúc 10 giờ sáng. Tôi tự biết đây là chuyện về sự ra đi của bố mẹ mình mặc dù lúc ấy ông bà mới được 79 và 73 còn rất khỏe mạnh vui vẻ! Tôi thấy tôi đi bộ với ông anh cả trong nhà. Lúc bấy giờ anh tôi vẫn còn làm việc cho Santa Clara county và chưa hề để ý nhiều về chuyện tu hành. Hai anh em dừng lại tại một đường rầy xe lửa mà phía bên kia đường là một ngôi nhà building cao lớn 3 tầng kiên cố có nhiều phòng. Bờ tường phía ngoài thì cao không có hàng rào kẽm gai, barbed wire, trông khung trang đẹp dễ nhẹ nhàng chớ không giống như mấy nhà tù. Tự dưng tôi biết ngay là bố tôi sau khi qua đời sẽ bị giữ ở đây một thời gian ngắn. Sau đó tôi thắc mắc về mẹ tôi thì tức khắc ngay lúc đó có một chiếc xe ngựa giống như xe của ông già Noel bằng gỗ màu đen bóng chạm trổ rất đẹp nhưng không có ngựa xuất hiện đáp xuống từ phía bên tay phải rồi từ từ tới đậu trước mặt tôi. Chỉ vài giây sau tự nhiên tôi thấy mẹ tôi ngồi trên xe đó tươi cười và xe bay thẳng lên trời. Tôi tự dưng biết ngay là mẹ tôi sau khi mất thì đi thẳng về trời. Đến đây thì tôi tỉnh dậy và nhớ từng chi tiết một”.

Sau đó vài tuần tôi có dịp đi công tác về San Jose và ghé thăm gia đình. Tôi đem câu chuyện ra kể cho cả nhà. Mọi người nghe xong rồi cười xòa chẳng ai thèm để ý gì và còn

cho rằng tôi đi theo phái tu tiên ngoại đạo nên nói toàn chuyện trên trời dưới đất không tin được! Có lẽ bụt chùa nhà thì không thiêng!

Giờ đây trong mùa Vu Lan 2011 hai ông bà đều đã qua đời nên tôi mới có dịp kiểm chứng lại giấc mơ xưa hồi năm 1998.

Kiểm chứng với giấc mơ xưa

Phần BỐ TÔI:

Bố tôi qua đời năm Bính Thìn 2000 thọ 87 tuổi. Ông ra đi rất nhẹ nhàng tại nhà vào khoảng giữa đêm chủ nhật và sáng thứ hai. Tối hôm ấy trước khi đi ngủ ông còn vào phòng mẹ tôi cảm ơn là bà đã chăm sóc ông chu đáo cả đời v.v.. Dường như ông biết ông sẽ ra đi đêm đó. Sáu tháng sau khi mất, ông hiện về báo mộng cho mẹ tôi và tôi dưới hình dáng một ông già ốm yếu 87 tuổi, nét mặt buồn rầu. Sau đó mẹ tôi và anh cả ngày ngày đều đặn trì tụng kinh Địa Tạng và Vãng Sanh Cực Lạc cho bố tôi. Một năm rưỡi sau bố tôi về báo mộng lúc gần sáng cho mẹ tôi và tôi nhưng lần này ông mặc áo quan từa màu đỏ sẫm viền đen của ông lúc sống, đầu đội mũ người trông trẻ đẹp trai khoảng 50-55, nét mặt nghiêm nghị trên đầu và vai có sao xanh nhưng không được sáng lắm. Cả nhà mừng lắm vì biết là ông đã thoát. Bẵng đi một thời gian dài không có tin tức gì cả. Mọi người định ninh là ông đã đi đầu thai hay vãng sanh cực lạc, nào ai biết?

Cuối năm 2007 biến cố lớn xảy ra cho đời tôi là tôi quyết định buông hết sự đời để tìm đường giải thoát tâm linh. Với tuổi đời 48 tôi không thể chần chừ nữa vì e sợ quá trễ. Tôi có bài thơ sau đây xin được phép công hiến các bạn:

*Trông cây ăn quả phải theo mùa
Xuân nhất Hạ nhì chót là Thu
Tam bửu trời cho khéo tinh luyện
Cây kia hoa nở mãi thiên thu!*
KB: Viễn Lưu, Feb/05/08

Đóng vai làm Cư Sĩ tại gia, năm 2009 tôi có nhờ Thầy tôi tức Đức Vĩ Kiên, là vị Ngọc Đế tại cõi trời Đao Lợi, kiểm xem bố tôi lúc này ra sao thì được Ngài cho biết là bố tôi hiện đang tu hành trong một lớp học tại Trung Giới (xem note). Nhờ công phu tu hành tốt cùng lúc gặp dịp ân xá, bố tôi đủ điểm và sắp được đi đầu thai cõi Cực Lạc. Đức Vĩ Kiên có tặng bố tôi bài thơ sau:

*Gặp gỡ vui tươi cùng chung hưởng
Đạo trời mau tu được ban thưởng
Trần gian, Tiên cảnh cách nhau xa
Lòng thành quyết chí vượt về nhà
Chúc ông **Thu**, thời an hưởng lạc
Tình trời ban bố đạt tánh không
Vãng sanh Cực Lạc ngày đã định
Vạn chúc nơi ông Tịnh Cõi Đà*
QT: Vĩ Kiên, 08/19/09

Note: Trung Giới của Thái Dương Hệ chúng ta thuộc cõi vô hình gồm có 7 lớp khác nhau bao gồm cảnh giới từ địa ngục đen tối đến thiên đàng đẹp đẽ của vài tôn giáo. Vị trí của cõi Trung Giới trong không gian 3 chiều hay vũ trụ vật chất của chúng ta là khoảng cách từ lòng địa cầu đến gần mặt trăng. Xin tìm đọc sách bên Thông Thiên Học tại www.thongthienhoc.com để hiểu thêm về Trung Giới.

Ngày giỗ bố năm 2009, bố tôi được Đức Vĩ Kiên dắt về thăm nhà một tuần lễ và ông có tặng gia đình bài thơ sau đây cảm xúc lúc trước khi ra về:

*Đời người thắm thoát đã còn đâu
 Như mộng vừa tan vội âu sầu
 Lắm lúc tình thương chôn thật kỹ
 Vỡ lẽ trần gian chỉ tạm thôi
 Ôn người tôi giữ chặt trong tôi
 Đến lúc li xa lệ như rơi
 Đạo chơi gia đình chơi một chấp
 Để rồi tái tạo khắp càn khôn!
 KB: Nguyễn Văn Thư, 08/29/09*

Rồi trước ngày ông đi vãng sanh Cực Lạc, ông lại được về nhà chơi lần chót và trước khi ra đi ông tặng gia đình bài thơ thứ hai nhắc nhở con cái trong nhà phải tròn Đạo làm người và nếu lo thành tâm nhất chí niệm Phật thì sẽ được vãng sanh Cực Lạc như ông ta.

*Vãng Sanh Cực Lạc có khó chi
 Thành tâm niệm Phật chẳng có nghi
 Học Phật một đời lo niệm Phật
 Lâm chung có Phật đến đón đi
 Lần cuối tôi về thăm gia đạo
 Nhắc nhở các con Đạo phải tròn
 Hướng về Tây Phương mà mãi niệm
 Bố **Thư** về đến chẳng khó chi.*

KB: Nguyễn Văn Thư, Mar/4/2010 DL tức 18/Giêng/Canh Dần AL.

Quả thật chuyện của bố tôi đúng hoàn toàn 100%. Bố tôi sau khi mất bị giữ tại trung giới một thời gian ngắn rồi được thả ra. Nhờ duyên tốt ông ta được cho tu hành tại trung giới và dịp may đến được vãng sanh về Cực Lạc như ý nguyện lúc sanh tiền sau gần 10 năm lia dương thế. Nếu các bạn muốn biết chi tiết tường tận thì xin mời đọc bài VuLan2009 tại: <http://www.bachyhuynhde.org/BaiViet/VuLan2009.pdf>

Phân Me Tôi:

Mẹ tôi là bà Đoàn Thị Trinh Thục quê quán Hưng Yên, Bắc Việt, sanh năm Canh Thân 1920 là con gái cù Cừ Đoàn Thăng. Bà mất ngày 28 tháng 6 năm 2011, hưởng thọ 91 tuổi. Lúc trước là học sinh trường Đồng Khánh Hà Nội đỗ bằng Diplome. Khoảng năm 1953 mẹ tôi kể là có đi làm thư ký ở Hội Đồng An Dân Tòa Thị Chính Hà Nội. Sau đó gia đình theo bố tôi vào Nam. Bà sanh được bốn trai hai gái mà tôi là con út. Giống như các bà mẹ khác, mẹ tôi ở nhà lo việc nội trợ và chăm sóc con cái. Cho đến năm 1975 khi qua Mỹ thì bà mới đi làm nghề trông trẻ nít tại vườn trẻ Kindergatern cho đến lúc về hưu 1982. Kể từ đó trở đi bà mới bắt đầu chú tâm vào việc ở nhà trông cháu và niệm Phật. Mẹ tôi rất ít khi đến chùa nhưng gửi tiền giúp chùa và các chỗ từ thiện rất đều đặn. Thứ đến bà cũng chẳng màng tìm hiểu đạo Phật sâu xa gì cả thật là trái ngược với bố tôi. Duy có điều tôi biết chắc là bà lúc sống rất là nhân từ, phúc hậu và vui vẻ. Cả đời bà không hề bị bệnh tật nặng nề hay té ngã gì mà phải đi nằm nhà thương cả ngoại trừ lúc ba tháng trước khi mất phải vào nhà thương gần hai tuần vì bị thiếu nước là do con cái không biết chăm

sóc. Lúc già bà vẫn minh mẫn, lưng thẳng không bị còng và da vẫn rất đẹp. Mọi người ai gặp cũng khen.

Đầu năm Tân Mão 2011, Đức Phật Thầy Tây An ghé thăm hai đứa học trò (Bạch Sĩ và tôi) và tặng tôi một bài thơ dài. Biết tâm tôi muốn hỏi về sự ra đi của mẹ tôi nên thầy cho mấy câu về mẹ tôi như sau: ngụ ý nói là Mẹ tôi nghiệp trần kiếp này đã trả gần hết nên đã gần đến ngày ra đi và được đi lên cõi trên. Lúc đó tôi đoán là cõi Cực Lạc vì thơ nói là “*Sen tươi nở đón người niêm nở ra đi*”. Lòng tôi rất mừng khi nhận được tin này.

Feb/02/2011: Đức PPTA cho Viễn Lưu thơ:

.....

*[Đoạn thơ cho Mẹ]
Mừng một Tết tươi cười sen nở,
Sắp đón người niêm nở ra đi,
Cõi đời cõi tạm để thi,
Nay thì trả đủ Thị đi về Trời.
Nhân với quả đời đời kiếp kiếp,
Dọn cho xong đón tiếp Phật Trời,
Viễn-Lưu tâm thức sáng ngời,
Lộc Trời tận hưởng, trọn đời quang vinh.*

Tôi bấm tử vi thì biết là tháng ba hay tháng sáu âm lịch năm nay là có thể có tang sự vì gặp đầy đủ bộ lưu Tang Hổ Khốc Hư cho nên đã dặn anh chị em lo về thăm mẹ. Mẹ tôi lúc sống có một nguyện vọng là chờ cho thằng cháu đích tôn ra trường Tiến Sĩ Toán tại trường đại học MIT - Massachusetts Institute of Technology vào hè 2011 rồi hãy đi. Quả nhiên đến tháng ba âm lịch thì chuyện dữ xảy ra. Các anh con trai xưa nay vẫn thay phiên nhau chăm sóc cho mẹ ở nhà tự nhiên vụng về đến nỗi để mẹ tôi bị thiếu nước, dehydration, đến độ sắp chết mà không biết. Mẹ tôi lần đầu tiên phải nhập bệnh viện hơn một tuần rồi được cho qua nhà dưỡng lão vì ở đó có y tá săn sóc giỏi hơn người nhà! Hôm ấy là ngày 14 tháng 3 năm 2011 lúc thấy xe cấp cứu ambulance đậu trước nhà, tôi có khẩn Đức Phật Thầy Tây An (PTTA) thì một lát sau Phật Thầy đến cho bài thơ sau ngụ ý là mẹ tôi đã sắp đến ngày giờ ra đi rồi và bà sẽ được sanh về cõi Cực Lạc của Phật Di Đà. Thật là một tin vui cho gia đình!

Mar/14/11: Đức PTTA cho mẹ thơ:

*Vài lời nhắn nhủ với người tu,
Mẹ thời về cõi Phật Di Đà.
Hôm nay mới ghé sang nhà,
Thấy bà mới được đưa vào nhà thương.
Nay mai nhang khói đưa đường,
Mẹ thời trở lại quê hương Phật Đà.*

.....

Bà xuất viện và được cho vào viện dưỡng lão gần nhà khoảng giữa tháng ba. Đến tháng sáu khi đứa cháu đích tôn vừa ra trường được hai tuần thì bà ra đi rất nhẹ nhàng. Bà đã tìm cách nhịn ăn cả tháng trước để chuẩn bị cho ngày ra đi này. Khi lần đầu tiên y tá tại nhà dưỡng lão gọi về nói là bà yếu hơn thường ngày thì tôi có mời vị Hòa Thượng ở chùa gần nhà vào thăm cho biết. Thầy khen là mẹ tôi rất tốt, muốn thâm nhận làm đệ tử và đọc cho bà một hồi kinh độ 30 phút rồi ra về. Chẳng ngờ chỉ 2 tiếng đồng hồ sau là mẹ tôi đi ngay, tức là ngày 28 tháng 6 năm 2011. Nhờ có duyên với Hòa Thượng nên mẹ tôi nay

được có thầy Bôn Sư là Hòa Thượng Thích Chơn Minh và còn được ban pháp danh là Từ Thanh Ứng. Xin chân thành cảm tạ lòng từ bi của Hòa Thượng Trụ Trì Quan Thế Âm Thiên Tự San Jose, California.

Hai hôm sau tức ngày 30 tháng 6, trong lúc gia đình đang lo tang sự thì Thầy tôi là Đức Vĩ Kiên có ghé thăm và cho bài thơ sau về mẹ tôi. Đại ý là mẹ tôi lúc sống nhờ biết buông bỏ sự đời và chăm chỉ niệm Phật nên đã đủ công quả. Khi chết sẽ được về chỗ tốt. Trong 49 ngày đầu thì vía vẫn ở nhà nhưng hồn thì tha hồ đi dạo chơi tiên cảnh (cõi Đao Lợi) và gặp cả Bố tôi bên Cực Lạc nữa!. Sau 49 ngày thì mới sanh về cõi trên. Đức Vĩ Kiên khuyên chúng sanh nên chăm chỉ thường xuyên niệm Phật.

06/30/2011: Đức Vĩ Kiên cho mẹ thơ:

*Vàng trắng tỏa sáng đón người xưa,
Công lao niệm Phật được dư thừa,
Nguyên lý càn khôn quy nhứt thống,
Trở về quê cũ khác khác xưa.
Khác khác xưa vì điển quang đã đạt tới,
Tình tiền duyên nghiệp chẳng lo âu,
Thiên quốc dạo chơi nghe Phật giảng,
Khác cõi trần gian khổ nắng mưa.
Bảy bảy, bốn chín vừa dứt trọn,
Hồn vía tương hội nhập càn khôn,
Thiên quốc dạo chơi tùy sở thích,
Đoàn Thị vui mừng gặp chồng xưa.
Gặp chồng xưa mến mến ư ư,
Văn Thư hồn thức sao cho vừa,
Khuyến người thường niệm câu **Lục Tự**
Chẳng ngại cơ hàn, hoặc nắng mưa.*

Vào tối chủ nhật mùng 3 tháng 7 năm 2011, lúc con cháu bắt đầu tề tựu về để dự đám tang thì mẹ tôi được Đức Phật Thầy Tây An dắt về thăm nhà và nhắn là bà rất vui mừng thấy con cháu tụ họp đông đủ. Bà cho biết là ở bên này (cõi âm) vẫn bình an và vui vẻ. Bà ước gì mỗi năm gia đình xum họp đông đủ như bây giờ.

. . . . Đám tang trôi qua, anh cả và tôi sau đó lo chuyện cúng kiếng thất tuần mỗi ngày ba bữa! ông anh thì rất là siêng, lại theo thói quen thường đem kinh Địa Tạng ra tụng cho mẹ! tôi phì cười và nói “Này anh, mẹ có ở Địa Ngục đâu mà anh cứ tụng kinh Địa Tạng làm gì vậy! Sao không tụng kinh A Di Đà mô tả cõi trời Tịnh Độ đẹp đẽ cho mẹ nghe có phải hay hơn không!”. Kết cục là anh tôi tụng 7 biến kinh Địa Tạng và 10 biến kinh A Di Đà cho bà.

Sáng ngày thứ 49, vào khoảng 9 giờ sáng lúc ông anh đang chuẩn bị cúng ăn sáng, tôi khẩn với bà là “*Mẹ ơi, hôm nay là ngày cuối trước khi mẹ đi, thôi thì mẹ hãy nhờ Phật Thầy Tây An dẫn về thăm nhà và cho các con vài lời chót*”. Sau đó tôi gọi cho em kết nghĩa của tôi là Bạch Sĩ tức là người nhận điện và dặn là khi nào mẹ tôi đến thì gọi điện thoại cho tôi vì tôi muốn nói chuyện trực tiếp với bà. Quả nhiên đến 6 giờ chiều thì điện thoại reo và mẹ tôi về. Bạch Sĩ đầu giây bên kia nói “*Mẹ anh về đây có Phật Thầy Tây An và các vị bề trên nữa . . .*”.

Mẹ tôi về mặc đồ trắng đẹp, trẻ và khỏe mạnh, nói rằng “*Thằng L.. nó khẩn tôi nên tôi đến đây*”. Chi tiết thì nhiều nhưng để khỏi rườm rà tôi xin tóm tắt như sau. Trong 49 ngày

qua Mẹ tôi đi chơi nhiều nơi và gặp nhiều bạn bè xưa. Bà có lời căn dặn cho từng đứa con. Bà có lời nhắn cho một bà bạn thân có mặt hôm đám tang “*nói bác N. hãy giữ gìn sức khỏe, mai một lên gặp tôi*”. Bà kể là bà có đi tìm ông bà Ngoại nhưng không gặp vì ông bà Ngoại đã sanh lại làm người rồi. Bà nói là bà chưa đủ trình độ để sanh về cõi Cực Lạc ngay được nên phải về cõi Đạo Lợi tức trời Ba Ba. Ở đó tu vài năm rồi mới sanh sang bên Cực Lạc. Mẹ tôi đã gặp bố tôi ở Cực Lạc và ông hỏi là khi nào thì về trên với ông. Ông nay đã sanh lại và có hình tướng của một đứa bé trai 13 tuổi. Trước khi chia tay, mẹ tôi bịn rịn và nói “*thỉnh thoảng tôi sẽ ghé thăm*” và có nhờ Phật Thầy Tây An (PTTA) làm hộ một bài thơ theo ý của bà để tặng các con vì bà không biết làm thơ!.

Bài Thơ của Mẹ do Đức PTTA làm hộ:

*Xa tít trời cao chốn Bồng Lai,
Về đây tu học tự dũa mài,
Mai sau được về với Phật Tổ,
Tây Phương Cực Lạc **Thực** về đây
Gặp chồng **Văn Thư** chẳng giống ai,
Hình người con nít mười ba tuổi,
Mẹ mong gia đạo đều tu cả,
Chết rồi mới biết tánh như lai.*

Chuyện của mẹ tôi trong giấc mơ như vậy là đúng 100%. Ngoại trừ có độc giả nào nói là còn thiếu một chi tiết trong giấc mơ là thiếu cái xe ngựa của ông già Noel để chở mẹ tôi đi! Chỗ này thì tôi xin rút lại 100% mà chỉ đúng 80% thôi!!

Còn phần anh cả và tôi thì sao?

Cũng đúng 100% luôn! Cách đây hơn một năm lúc tôi đang ở với người em kết nghĩa để cùng nhau tu hành thì một hôm Thiền Sư Thích Minh Thiên, viên tịch khoảng 1980s tại VN và cũng là một vị thầy khác của tôi, ghé thăm và nói là Viễn Lưu bây giờ hãy về sống với anh cả để lo báo hiếu cho mẹ và giúp ông anh tu hành. Giờ đây hai anh em đóng vai cư sĩ tại gia sống với nhau và mỗi người lo tu phần mình. Nay tôi mới hiểu tại sao trong giấc mơ chỉ có anh cả và tôi chứ không có những người khác.

Phần 2: Vài lời phân tích và tâm tình

Thưa các bạn tôi viết bài này chẳng phải là để khoe khoang với mọi người là bố mẹ tôi được vãng sanh Cực Lạc Quốc! Dĩ nhiên đây là một tin rất vui, có thể nói là niềm vui lớn nhất của người con khi biết bố mẹ mình lúc chết được sanh về nơi tốt đẹp mà mọi Phật tử đều ao ước. Tôi viết vì những lý do sau đây:

Thứ nhất: Đóng góp chứng tích vãng sanh Cực Lạc

Tôi dám chắc rằng nếu bố mẹ tôi mà được sanh về Cực Lạc như thế này thì đã, đang và sẽ có rất nhiều người khác được sanh về cõi Cực Lạc trong hoàn cảnh tương tự hoặc còn hay hơn bố mẹ tôi nữa, nghĩa là đi sanh thẳng qua cõi Cực Lạc ngay sau khi chết chứ khỏi cần phải tu thêm gì cả. Tuy nhiên mỗi lần tôi đọc sách hay lên website của một số chùa chiền để đọc về các chứng tích vãng sanh Cực Lạc thì chỉ thấy trích dịch toàn là các mẫu chuyện của các vị Phật Tử người Trung Hoa được vãng sanh cực lạc và hầu như là những chuyện đã rất xưa! Do đó tôi muốn được đóng góp một chút vào chỗ này để bằng chứng Vãng Sanh Cực Lạc được thêm phong phú là vẫn có nhiều người nhất là người Việt Nam đương thời vẫn được vãng sanh Cực Lạc!

Thưa các bạn, tôi may mắn là trong pháp tu của tôi có thầy tổ và em kết nghĩa của tôi (người nhận diễm) ngay bên cạnh nên có thể tiếp xúc trực tiếp với người thân bên kia thế giới. Tuy nhiên trong trường hợp của đại đa số phật tử thì mỗi khi có chuyện buồn cần giúp đỡ hay chuyện vui lớn, người quá cố vẫn có cách liên lạc báo tin cho gia đình qua nhiều cách như báo mộng, lên đồng hoặc cầu cơ. Thông thường qua giấc mơ hay báo mộng, có chuyện buồn là mình biết ngay: Người thân hiện về với nét mặt buồn khổ và dáng dấp như lúc mới qua đời v.v.. Còn sau một thời gian (1, 2 năm), sau khi thoát được cảnh địa ngục thì thường về báo mộng dưới dạng đẹp nhất trong lúc sống, thường là khoảng 40-50s, mặc bộ đồ ưa thích lúc sống và tươi cười vui vẻ. Còn nếu ai được về cõi Cực Lạc thì chắc chắn cảnh báo mộng sẽ phải rất đẹp và có màu sắc nghiêm-trang của cõi Phật chẳng hạn như hoa sen nở, hoặc đi với đoàn người có đức Phật A Di Đà dẫn đầu v.v. Thêm nữa người được báo mộng thường là người thân hay gần gũi nhất với người quá cố lúc sống cũng như lúc sắp chết. Do đó để dễ dàng nhận tin báo mộng, người thân này nên cần giữ thân tâm thanh tịnh và thường xuyên hướng tâm về người quá cố thì giấc mơ báo mộng sẽ rõ ràng và trung thật hơn. Đây là kinh nghiệm đúc kết của tôi sau khi đã giúp và kiểm chứng với nhiều người trong nhiều trường hợp khác nhau: về Cực Lạc, về Bồng Lai, lưu lại Trung Giới hay kẹt dưới Địa Ngục!.

Thứ hai: Chia sẻ chút tâm tình trên bước đường tu hành

a. Tinh thần của người ra đi nên được chuẩn bị và giữ cho nhẹ nhàng từ lúc còn sống và trong lúc tang chế

Tôi để ý thấy rằng bố mẹ tôi đã chuẩn bị rất kỹ cho cuộc ra đi của mình khi còn sống. Đất đai mồ mã đã được lựa chọn và trả hết từ năm 1990s. Tiền làm đám tang cũng đã được để dành qua một bên để khỏi bận tâm con cái. Năm bà được 74 tuổi thì thường nói với tôi là “*mẹ chỉ mong sống tới 73 tuổi thôi. Thế này là thọ lắm rồi. Bây giờ nếu có ra đi bất cứ lúc nào cũng được. Điều vui vẻ hết*”. Bố tôi trước khi mất cả năm trước cũng đã viết di chúc lại cho mọi người trong nhà. Bố mẹ tôi không hề bị con cái chầu chấu níu kéo làm bận bịu và ông bà cũng hiểu rằng mỗi đứa lớn lên đều có đời sống và nghiệp quả riêng của từng đứa. Nhờ đó ông bà được thoải mái tự do lo cho phần hồn của mình lúc về già. Khi hai ông bà mất, gia đình con cháu rất tuy rất thương yêu bố mẹ ông bà nhưng rất bình tĩnh và an lạc. Cả hai đám tang đều không có tiếng khóc thương kêu réo ồn ào để có thể làm cho vong linh bị bút rút hay xoắn xang.

b. Buông bỏ sự đời để ra đi được nhẹ nhàng

Mẹ tôi thì đơn sơ và hiền lành. Không để đầu óc vướng bận về sự đời từ vật chất danh lợi tiền tài đến tình cảm con cháu. Biết đủ ăn là đủ!. Bà hiếm khi nổi giận. Khi có chuyện buồn thì bà luôn giữ trong lòng, chấp nhận phần thiệt thòi về mình chứ không tranh cãi, rồi thì lo niệm Phật cho qua ngày. Lúc về già các con thường hỏi “*bà có buồn có khổ gì không?*” câu trả lời luôn luôn là “*không, tôi chẳng có gì buồn khổ cả*” ngay cả lúc bà nằm trong bệnh viện hay lúc ở nhà dưỡng lão. Còn khi hỏi bà có muốn điều gì không thì câu trả lời cũng là “*không, tôi thấy tôi đủ và hạnh phúc lắm rồi!*”.

Điểm tôi muốn nhấn mạnh ở đây là ngoài ba điểm “Tin, Hạnh, Nguyện” mà người phật tử Tịnh Độ tông phải có, người muốn vãng sanh cần phải biết “BUÔNG BỎ” sự đời như tiền bạc danh lợi tình cảm gia đình con cháu để cho cái tâm được thanh thoi nhẹ nhàng thì lúc ra đi mới được dễ dàng. Sư Hồng Quang có câu “*Ràng học cho rồi một chữ Không!*” là ý ở chỗ này.

c. Học Giả cũng tốt nhưng Hành Giả thì tốt hơn

Bố tôi là một học giả về Phật Học lúc sống nhưng thua mẹ tôi về phương diện hành trì. Kể từ khi về hưu bố tôi không còn tụng các chú như Chuẩn Đề, Lục Đinh v.v.. nhiều như trước nữa và thỉnh thoảng đổi qua tụng kinh Lương Hoàng Sám, Thủy Sám và A Di Đà. Niệm Phật thì ông ta làm không nhiều và không đều đặn như mẹ tôi. Ngoài ra phần lớn thời gian ông còn bị phân trí bởi sách vở, bàn luận với bạn bè và xem truyền hình. Những chuyện này làm cho tâm bị động, thiếu tập trung! Trái ngược lại công phu niệm Phật của mẹ tôi thì rất tốt. Bà không làm nhiều mỗi ngày nhưng rất đều đặn và chùng mực. Chỉ một lần Đọc Kinh Niệm Phật vào buổi sáng khi thức dậy, một lần vào buổi trưa và một lần vào lúc tối trước khi đi ngủ. Lúc rảnh rỗi bà cũng xem TV và đọc báo nhưng rất ít so với những người khác mà tôi biết! Có lẽ nhờ vậy tâm bà ít bị động và nhìn bà thì thấy được vẻ an lạc.

c. Niệm Phật chớ không phải Tụng Phật!

Thỉnh thoảng tôi ghé về thăm nhà thì nhận thấy như sau. Bố tôi lúc tụng kinh thì tụng ra tiếng nhưng vừa phải không cố gắng đọc cho to và lúc niệm Phật thì dùng ý niệm nên không phát ra tiếng. Còn mẹ tôi lúc tụng kinh hay niệm Phật thì chỉ thì thầm trong miệng đủ cho một mình nghe thôi. Đứng ngoài phòng không hề nghe tiếng của bà ngay cả lúc cửa phòng hé mở. Cả hai ông bà đều không dùng chuông mõ hay nhang khói.

Ở đây tôi muốn nhấn mạnh đến sự khác biệt rõ ràng giữa ba chữ: Tụng Niệm và Đọc. Nếu xếp theo thứ tự ồn ào thì đứng đầu là Tụng kế đến là Niệm và yên lặng nhất là Đọc. Vì Đọc theo đúng nghĩa thì chỉ dùng mắt mà thôi.

Pháp môn mà bố mẹ tôi thực hành lúc còn sống là pháp môn “*Niệm Phật Vãng Sanh*”. Có khác với pháp môn Tụng Kinh của các thầy trên chùa. Xin bạn đọc lưu ý chỗ này để tránh rơi vào trường hợp “*khẩu khai thần khí tán*”. Tụng Niệm lớn quá sẽ làm tâm động khó an trụ. Nếu Tụng Niệm được bằng ý thì tốt nhất vì tâm sẽ dễ trụ hơn trong yên lặng.

Note: Chữ TỤNG hàm nghĩa phát âm cho người khác nghe. Tuy nhiên trong cõi vô hình (từ người âm đến Tiên Phật) vì không có thể xác nên cách họ tiếp xúc với người dương thế là qua đường tư tưởng. Do đó Tụng Niệm cho đối tượng bên cõi vô hình bằng ý hay phát âm đều có kết quả giống nhau. Do chỗ này, cái tâm (tư tưởng) của hành giả lúc tụng kinh hay niệm Phật mới là quan trọng bậc nhất!

Phần 3: Kết Luận

Nếu câu chuyện này đem lại cho các bạn một chút thì giờ giải trí thoải mái cũng như là những điều chia sẻ tâm tình ở đây hữu ích cho các bạn hay người thân của các bạn thì tôi lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Các bạn có thể tìm đọc các bài viết khác của Viễn Lưu trên trang web: www.bachyhuynhde.org.

Viễn Lưu xin chân thành cảm tạ lòng từ bi cứu độ vô lượng của Đức Vô Kiên và Đức Phật Thầy Tây An cũng như sự giúp đỡ tận tình của Bạch Sĩ.

Xin kính chúc độc giả mùa Vu Lan 2011 đầy an lạc.

Kính Bút,

Viễn Lưu.

Viết xong ngày 4 tháng 9 năm 2011 D.L.

Mọi thắc mắc xin email về: vienluutd@yahoo.com

(Tác giả đồng ý cho phép tự do trích dịch hay in lại bài này)